

36

Besluit van 7 januari 1993, houdende voorschriften ter voorkoming en vermindering van luchtverontreiniging veroorzaakt door inrichtingen voor de verbranding van afvalstoffen (Besluit luchtmissies afvalverbranding)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 20 juli 1992, nr. MJZ20792030, Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving;

Gelet op de richtlijnen van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 8 juni 1989, nr. 89/369/EEG (PbEG L 163/32) ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging, en van 21 juni 1989, nr. 89/429/EEG (PbEG L 203/50) ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging, en op artikel 53a van de Afvalstoffenwet;

De Raad van State gehoord (advies van 24 november 1992, no. W08.92.0350);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 4 januari 1993, nr. MJZ04193030, Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. inrichting: inrichting die behoort tot een in artikel 31, eerste lid, onder a, van de Afvalstoffenwet aangewezen categorie;
- b. bevoegd gezag: bestuursorgaan dat krachtens wettelijk voorschrift bevoegd is een vergunning voor een inrichting als bedoeld onder a, te verlenen;
- c. zware metalen: de scheikundige elementen Sb, Pb, Cr, Cu, Mn, V, Sn, As, Co, Ni, Se of Te, alsmede hun verbindingen, berekend als de onderscheidene elementen;
- d. cadmium: het scheikundige element Cd, alsmede de Cd-verbindingen, berekend als Cd;

e. kwik: het scheikundige element Hg, alsmede de Hg-verbindingen, berekend als Hg.

Artikel 2

Degene die een inrichting drijft voor het verbranden van huishoudelijke afvalstoffen of van bedrijven afkomstige afvalstoffen die te zamen met huishoudelijke afvalstoffen worden verbrand, en waarvoor:

a. op of na 1 april 1990 voor het oprichten of in werking hebben daarvan een vergunning op grond van artikel 33, eerste lid, onder a, van de Afvalstoffenwet is verleend, dient met betrekking tot die verbranding te voldoen aan de voorschriften die zijn opgenomen in de bij dit besluit behorende bijlage A, alsmede aan de krachtens deze voorschriften door het bevoegd gezag gestelde nadere eisen;

b. vóór 1 april 1990 voor het oprichten of in werking hebben daarvan een vergunning op grond van artikel 33, eerste lid, onder a, van de Afvalstoffenwet is verleend, dient met betrekking tot die verbranding te voldoen aan de voorschriften die zijn opgenomen in de bij dit besluit behorende bijlage B, alsmede aan de krachtens deze voorschriften door het bevoegd gezag gestelde nadere eisen.

Artikel 3

1. Het bevoegd gezag kan bij het verlenen of het wijzigen van de vergunning voor de inrichtingen, bedoeld in artikel 2, afwijken van de voorschriften, opgenomen in de bij dit besluit behorende:

a. bijlage A, onder 1, onderdeel b, en bijlage B, onder 2, onderdeel a, voor zover daardoor per component geen hogere waarden voor de uitworp met de rookgassen worden bereikt dan overeenkomstig deze bijlagen is toegestaan;

b. bijlage A, onder 3, onderdeel j, en bijlage B, onder 1, indien degene die de inrichting drijft, aan het bevoegd gezag aantoonst dat de hiertoe behorende installatie voor de reiniging van rookgassen ten minste negentig procent van het in de rookgassen aanwezige kwik verwijdt en emissie naar de lucht van kwik de grenswaarde 0,1 mg/m³ niet overschrijdt;

c. bijlage A, onder 4.2, onderdeel a, en bijlage B, onder 1, indien het bevoegd gezag na een aantal metingen is gebleken dat aan de emissie-eisen is voldaan, mits in plaats van de in die voorschriften tussen de metingen aangegeven periodes, periodes van ten hoogste een jaar worden voorgeschreven.

2. Het bevoegd gezag kan bij het verlenen of het wijzigen van de vergunning voor de inrichtingen, bedoeld in artikel 2, onder b, tot een maximum van 0,4 ng I-TEQ/m³ afwijken van het voorschrift, opgenomen in de bij dit besluit behorende bijlage A, onder 3, onderdeel k, en bijlage B, onder 1, voor zover naar zijn oordeel de inrichting, gezien de stand der techniek, niet of alleen tegen extreem hoge kosten zodanig kan worden aangepast of verbouwd dat aan dat voorschrift kan worden voldaan.

Artikel 4

Een beschikking waarin nadere eisen worden gesteld, wordt gezonden aan degene die de inrichting drijft, en aan de inspecteur.

Artikel 5

Onze Minister stelt nadere regels over de wijze waarop en de omstandigheden waaronder degene die de inrichting drijft, de metingen, bedoeld in de bij dit besluit behorende bijlagen, dient te verrichten.

Tevens stelt hij nadere regels over de wijze waarop de resultaten van die metingen dienen te worden geregistreerd.

Artikel 6

Het bevoegd gezag stelt de inspecteur jaarlijks op de hoogte van de resultaten van de ingevolge de bij dit besluit behorende bijlagen te verrichten metingen.

Artikel 7

1. Dit besluit treedt in werking:

a. ten aanzien van de inrichtingen, bedoeld in artikel 2, onder a: met ingang van een maand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst;

b. ten aanzien van de inrichtingen, bedoeld in artikel 2, onder b: met ingang van 1 januari 1995.

2. In afwijking van het eerste lid, onder a en b, treden de voorschriften in de bij dit besluit behorende bijlage A, onder 3, onderdeel g, en bijlage B, onder 2, onderdeel d, in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip dat voor die onderdelen verschillend kan worden gesteld.

Artikel 8

Dit besluit kan worden aangehaald als: Besluit luchtemissies afvalverbranding.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 7 januari 1993

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

Uitgegeven de *eenentwintigste* januari 1993

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, vijfde lid jo. vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

VOORSCHRIFTEN VOOR AFVALVERBRANDINGSINRICHTINGEN ALS BEDOELD IN ARTIKEL 2, ONDER A

1. Voorschriften voor de constructie van een inrichting

Een inrichting is voorzien van:

- a. ten minste twee verbrandingsovens;
- b. ondersteuningsbranders die automatisch in werking treden, zodra in een verbrandingsoven de rookgastemperatuur tijdens de verbranding daalt onder 850° C;
- c. ten minste een installatie voor de reiniging van rookgassen;
- d. ten minste een schoorsteen, die zo hoog is dat een voldoende verspreiding van de uitworp met de rookgassen gewaarborgd is; het bevoegd gezag kan bij nadere eis de hoogte van de schoorsteen of de schoorstenen vaststellen;
- e. ten minste één meetpunt per emissiepunt; het bevoegd gezag kan bij nadere eis de plaats van het meetpunt vaststellen.

2. Voorschriften voor de verbranding

- 2.1. De temperatuur in een verbrandingsoven bedraagt tijdens de verbranding in de vuurhaard ten minste 850° C bij een volumegehalte aan zuurstof van ten minste 6 procent.
- 2.2. De verblijftijd van de rookgassen bedraagt ten minste twee seconden onder de omstandigheden, bedoeld onder 2.1.

3. Emissie-eisen

Per component mag de uitworp met de rookgassen niet meer bedragen dan de hieronder vermelde emissiegrenswaarde:

Component	emissiegrenswaarden	
a. Totaal stof	5	mg/m ³
b. Zoutzuurgas	10	mg/m ³
c. Fluorwaterstof	1	mg/m ³
d. CO	50	mg/m ³
e. Gasvormige organische verbindingen	10	mg/m ³
f. SO ₂	40	mg/m ³
g. NO _x	70	mg/m ³
h. Totaal zware metalen	1	mg/m ³
i. Cadmium	0,05	mg/m ³
j. Kwik	0,05	mg/m ³
k. PCDD's + PCDF's	0,1	ng I-TEQ/m ³

4. Meet- en registratievoorschriften

- 4.1.
 - a. Bij de uitworp van de rookgassen worden continu gemeten:
 - de temperatuur van de rookgassen;
 - de concentraties van de volgende componenten:
 - totaal stof;
 - zoutzuurgas;
 - CO;
 - gasvormige organische verbindingen;
 - SO₂;
 - NO_x;

- O_2 ;
- het gehalte aan waterdamp, tenzij het gehalte aan waterdamp kan worden berekend.
- b. Bij de uitworp van de rookgassen worden de concentraties in de rookgassen van de volgende componenten afzonderlijk gemeten:
 - totaal stof;
 - zoutzuurgas;
 - fluorwaterstof;
 - zware metalen;
 - cadmium;
 - kwik;
 - PCDD's en PCDF's.
- c. Bij de verbranding worden gemeten:
 - continu de temperatuur van de rookgassen;
 - afzonderlijk het zuurstofgehalte van de rookgassen;
 - afzonderlijk het watergehalte van de rookgassen, tenzij de rookgassen voorafgaande aan de bepaling van het zuurstofgehalte worden gedroogd.

4.2.

- a. De afzonderlijke metingen, bedoeld onder 4.1, onderdeel b, worden zo spoedig mogelijk nadat de emissie-eisen op de inrichting van toepassing zijn, doch uiterlijk 3 maanden nadien, een eerste maal verricht en vervolgens:
 - ten aanzien van totaal stof, zoutzuurgas, fluorwaterstof, zware metalen, cadmium en kwik telkens na afloop van een periode van drie maanden;
 - ten aanzien van PCDD's en PCDF's telkens na afloop van een periode van zes maanden.
- b. De afzonderlijke metingen, bedoeld onder 4.1, onderdeel c, worden zo spoedig mogelijk nadat de eisen op de inrichting van toepassing zijn, een eerste maal verricht en vervolgens telkens na afloop van een periode van twee jaar.

4.3.

- a. De resultaten van de metingen, bedoeld onder 4.1, worden geregistreerd.
- b. De in onderdeel a bedoelde resultaten worden op een zodanige wijze geregistreerd, uitgewerkt en gerapporteerd aan het bevoegd gezag, dat het bevoegd gezag kan nagaan of aan de in deze bijlage gestelde voorschriften is voldaan. Het bevoegd gezag kan hieromtrent nadere eisen stellen.

5. Voorschriften voor de berekening of vaststelling van de concentraties van de componenten in de rookgassen

- 5.1. Voor de berekening van de uitworp met de rookgassen wordt de massaconcentratie van de onder 3 bedoelde componenten herleid op droog rookgas met een temperatuur van 273 Kelvin, een druk van 101,3 kiloPascal en een volumegehalte aan zuurstof van 11 procent.
- 5.2. Het zuurstofgehalte, bedoeld onder 2.1, wordt herleid op droog rookgas.
- 5.3. De hieronder vermelde componenten worden als volgt berekend:
 - gasvormige organische verbindingen als C;
 - NO_x als NO_2 ;

5.4. Bij een continue meting als bedoeld onder 4.1, onderdeel a, met uitzondering van totaal stof en zoutzuurgas, geldt een emissie-eis als in acht genomen, indien per component 97 procent van de rekenkundig uurgemiddelde massaconcentraties over elk kalenderjaar niet boven de onder 3 genoemde emissiegrenswaarde ligt.

5.5. Bij een afzonderlijke meting als bedoeld onder 4.1, onderdeel b, geldt een emissie-eis als in acht genomen, indien geen enkele meetuitkomst boven de voor de betrokken component, onder 3 bedoelde emissiegrenswaarde ligt.

6. Voorschriften in geval van overschrijding van de concentraties van de componenten in de rookgassen

6.1. Indien uit de metingen of registraties, bedoeld onder 4, blijkt dat niet wordt voldaan aan de emissie-eisen, bedoeld onder 5.4 of 5.5, stelt degene die de inrichting drijft, het bevoegd gezag daarvan onmiddellijk op de hoogte en draagt er zorg voor dat de werking van het betrokken gedeelte van de inrichting zo spoedig mogelijk wordt beperkt of gewijzigd of dat het betrokken gedeelte van de inrichting buiten werking wordt gesteld, totdat die emissie-eisen niet meer worden overschreden.

6.2. Indien ten gevolge van een ongewoon voorval niet meer wordt voldaan aan de emissie-eisen, bedoeld onder 5.4 of 5.5, mag het betrokken gedeelte van de inrichting in geen geval langer dan 8 uur ononderbroken in bedrijf zijn en mag de gecumuleerde werktijd niet meer dan 96 uur per jaar bedragen. Onder deze omstandigheden mag het totaal-stofgehalte in de rookgassen niet meer bedragen dan 600 mg/m³. Tevens dient aan de andere in deze bijlage gestelde voorschriften te zijn voldaan.

**VOORSCHRIFTEN VOOR AFVALVERBRANDINGSINRICHTINGEN
ALS BEDOELD IN ARTIKEL 2, ONDER B**

1. De in bijlage A opgenomen voorschriften gelden, behoudens het hierna onder 2 bepaalde.

2.

a. In afwijking van het in bijlage A, onder 1, onderdeel b, bepaalde, behoeft een inrichting tot 1 december 1996 niet te zijn voorzien van ondersteuningsbranders, tenzij de verbrandingsoven op of na het tijdstip bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder a, is vervangen.

b. In afwijking van het in bijlage A, onder 2.2, bepaalde, mag in een inrichting de verblijftijd van de rookgassen tijdens de verbranding minder dan 2 seconden bedragen, indien grote veranderingen aan de vuurhaard noodzakelijk zijn om aan het voorschrift te voldoen, tenzij de verbrandingsoven op of na het tijdstip bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder a, is vervangen.

c. Het in bijlage A, onder 3, onderdeel d en e, bepaalde inzake CO en gasvormige organische verbindingen is niet van toepassing op een inrichting, indien grote veranderingen aan de vuurhaard noodzakelijk zijn om aan de voorschriften te voldoen, tenzij de verbrandingsoven op of na het tijdstip, bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder a, is vervangen. Vanaf 1 december 1996 mag de emissie van koolmonoxyde van de inrichting niet de grenswaarde van 100 mg/m³ overschrijden.

d. Het in bijlage A, onder 3, onderdeel g, bepaalde inzake NO_x geldt als richtwaarde.

1. Inleiding

In 1989 heeft de Raad van de Europese Gemeenschappen een tweetal richtlijnen ter vermindering van door installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging vastgesteld. Deze richtlijnen zijn: Richtlijn 89/369/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 8 juni 1989 ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging (PbEG L 163/32) en Richtlijn 89/429/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 juni 1989 ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging (PbEG L 203/50).

Aan deze twee EEG-richtlijnen dient uitvoering te worden gegeven in de nationale wetgeving. Dit geschiedt door middel van de onderhavige algemene maatregel van bestuur, waarin algemene voorschriften zijn opgenomen, die rechtstreeks gelden voor inrichtingen, waarin huishoudelijke afvalstoffen en vergelijkbare van bedrijven afkomstige afvalstoffen worden verbrand. In deze algemene maatregel van bestuur worden ten aanzien van specifieke luchtverontreinigingsaspecten – emissiegrenzen en dergelijke – derhalve algemene voorschriften gesteld. Bij de toepassing van deze algemene voorschriften kan binnen bepaalde grenzen gedifferentieerd worden door middel van het stellen van nadere eisen of door middel van de bevoegdheid om af te wijken van de algemene regels in de voor de inrichting vereiste milieuvergunning. Daarnaast blijft voor elke inrichting een milieuvergunning vereist, waarin de andere aspecten op het gebied van luchtverontreiniging en overige milieu-aspecten per inrichting worden gereguleerd.

In het mondeling overleg van de vaste Commissies voor EG-Zaken en voor Milieubeheer van 17 oktober 1990 (Kamerstukken II 1990/91, 21 109, nr. 29) met onder meer de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer is door de verschillende fracties sterk aangedrongen op het sneller doen verlopen van de implementatie van EEG-richtlijnen, zonodig door middel van wetgeving vooruitlopend op de beoogde uitbreiding van de Wet milieubeheer. Naar aanleiding van dit overleg is op 3 februari 1992 een wetsvoorstel tot wijziging van de Afvalstoffenwet ingediend (Kamerstukken II 1991/92, 22 503, nrs. 1–2), teneinde de bedoelde EEG-richtlijnen te kunnen implementeren. Een nieuw artikel 53a biedt de mogelijkheid om bij amvb algemene rechtstreeks werkende regels vast te stellen gericht tot afvalverbrandingsinrichtingen met het doel om luchtverontreiniging te voorkomen of te beperken. De wetswijziging is inmiddels in het Staatsblad gepubliceerd (Stb. 1992, 387).

Op 25 april 1991 is Nederland in gebreke gesteld wegens het niet of niet tijdig implementeren van de bedoelde EEG-richtlijnen. De Europese Commissie is op 28 juni 1991 meegedeeld dat met veel spoed aan de implementatie wordt gewerkt en is er nog eens op gewezen dat Nederland materieel voldoet aan de eisen gesteld in de EEG-richtlijnen, namelijk door middel van de voorschriften in de Richtlijn Verbranden 1989 van 15 augustus 1989 (Stcrt. 1989, 188) en in de «Nadere aanwijzingen voor de vergunningverlening» van 28 februari 1990 (Stcrt. 1990, 57). Ook het in de brief van 14 mei 1991 (kenmerk MBA, nr. 10491008) gestelde vormt een onderdeel van het terzake uitgezette beleid. In deze brief, die gericht is aan de Colleges van gedeputeerde staten, wordt met name weergegeven op welke wijze de emissies naar de lucht kunnen worden gemeten.

2. De Richtlijn Verbranden 1989

De belangrijkste eisen uit de ministeriële Richtlijn Verbranden 1989 en uit de «Nadere aanwijzingen voor de vergunningverlening» ten aanzien van inrichtingen, waarin huishoudelijke afvalstoffen en vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen worden verbrand, worden in de onderhavige regeling omgezet. Dit, omdat artikel 6 van de Afvalstoffenwet, waarop de Richtlijn Verbranden 1989 is gebaseerd, vervalt, op het moment dat de wet van 2 juli 1992, Stb. 415, tot uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels inzake milieubeleidsplannen en milieukwaliteitseisen in werking zal zijn getreden. Daarmee vervalt aldus de wettelijke grondslag van de Richtlijn Verbranden 1989. De inhoud van de Richtlijn Verbranden 1989 zal alsdan wat betreft het merendeel van de inrichtingen, waarin chemische- of bedrijfsafvalstoffen worden verbrand, worden overgezet in de Nederlandse Emissie Richtlijnen (NER). Een aantal van deze inrichtingen valt echter thans reeds onder het Besluit emissie-eisen stookinstallaties Hinderwet of het Besluit emissie-eisen stookinstallaties Wet inzake de luchtverontreiniging; na de inwerkingtreding van het onderhavige besluit blijft deze situatie derhalve ongewijzigd. In dit verband kan voorts worden vermeld dat de Europese Commissie in mei 1992 een richtlijn bij de Raad heeft ingediend, die beoogt regels te stellen ter voorkoming van luchtverontreiniging ten gevolge van de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen. De implementatie van een dergelijke richtlijn zal naar alle waarschijnlijkheid geschieden door uitbreiding van het toepassingsgebied van het onderhavige besluit.

Het onderhavige besluit treedt eerst op 1 januari 1995 in werking voor bestaande inrichtingen, waarin huishoudelijke- en van bedrijven afkomstige afvalstoffen worden verbrand als bedoeld in artikel 2, onder b, van het besluit. Deze datum is later dan in de Richtlijn Verbranden 1989 is voorzien, namelijk 30 november 1993. Verlenging van deze termijn is noodzakelijk, teneinde te voorkomen dat na 30 november 1993 thans voorzienbare gedoogsituaties ontstaan. In het eindrapport van de Stuurgroep Uitvoering Richtlijn Verbranden 1989 van mei 1992 is hieraan aandacht besteed en wordt aanbevolen een langere termijn te hanteren. In de toelichting op artikel 7, eerste lid, onder b, wordt hier nader op ingegaan.

De Richtlijn Verbranden 1989 is de opvolger van de Richtlijn Verbranden 1985 (brief van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieuhygiëne van 1 februari 1985, kenmerk DGMH/A, nr. 21N4276). De Richtlijn uit 1985 had uitsluitend betrekking op verbrandingsinrichtingen «voor huishoudelijke afvalstoffen, het daarmee gelijkgestelde grof afval, alsmede voor de van bedrijven afkomstige afvalstoffen, welke tezamen met de verzamelde huishoudelijke afvalstoffen zullen worden verbrand», terwijl de Richtlijn uit 1989 de verbranding van alle afvalstoffen tot onderwerp heeft.

De in de Richtlijn Verbranden 1989 opgenomen eisen betreffende de emissies naar de lucht zijn, voorzover bekend, op dit moment de strengste ter wereld. Alleen met de best beschikbare technieken kunnen de eisen dan ook worden gerealiseerd. De Richtlijn is na raadpleging van de toenmalige Vereniging van Exploitanten van Afvalverbrandingsinstallaties in Nederland (VEABRIN), thans Vereniging van Afvalverwerkers (VVAV), en het Interprovinciaal overleg (IPO) vastgesteld en, na overleg met deze twee organisaties, verduidelijkt naar aanleiding van naar voren gekomen knelpunten. Deze verduidelijking werd vastgelegd in de «Nadere aanwijzingen voor de vergunningverlening». Tenslotte zijn, bij de reeds eerder vermelde brief van de Minister van Volkshuisvesting,

Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 14 mei 1991 aan de provinciebesturen, de paragrafen 4 en 8 van de Richtlijn ten aanzien van verbrandingsomstandigheden en meetmethodes gewijzigd, eveneens op basis van met vertegenwoordigers van de bovengenoemde organisaties gevoerd overleg. Bij iedere aanpassing van de Richtlijn is door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer vastgehouden aan de door hem en zijn voorganger uitgezette beleidsuitgangspunten, zoals hieronder in paragraaf 5.b. is beschreven.

De Richtlijn Verbranden 1989 is, zoals reeds vermeld, gebaseerd op artikel 6 van de Afvalstoffenwet, op grond waarvan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer richtlijnen kan vaststellen omtrent de inhoud van de provinciale afvalstoffenplannen. Alvorens een vergunning op grond van de Afvalstoffenwet wordt verleend, zorgt het provinciale bestuur er voor dat de bepalingen van de verschillende richtlijnen, waaronder de Richtlijn Verbranden 1989, op de juiste wijze in de vergunning voor een verbrandingsinstallatie zijn verwerkt. Bij de goedkeuring van plannen door de Kroon wordt getoetst of de Richtlijn in die plannen is opgenomen. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State (G05.90.1729, uitspraak van 21 oktober 1991; G05.86.0974, uitspraak van 2 oktober 1989; G05.87.0595, uitspraak van 21 februari 1989), wordt in beroepszaken naar aanleiding van verleende vergunningen steeds getoetst of de vergunningvoorschriften conform de bepalingen in de plannen, waarin naar de Richtlijn Verbranden 1989 wordt verwezen, zijn opgesteld.

3. Wettelijke grondslag voor de amvb

De grondslag voor de in dit besluit gegeven regelgeving is te vinden in artikel 53a van de Afvalstoffenwet.

Artikel 53a van de Afvalstoffenwet biedt de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur in het belang van het voorkomen of beperken van luchtverontreiniging algemene regels te stellen met betrekking tot daarbij aangewezen inrichtingen. Het artikel biedt eveneens de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag met betrekking tot daarbij aangegeven onderwerpen, waarbij het overheidsorgaan, dat die eisen kan stellen, dient te worden aangegeven. In de onderhavige amvb is die mogelijkheid gegeven in bijlage A, onder 1, onderdelen d en e, en onder 4.3, onderdeel b.

Voorts mag volgens het artikel het bevoegd gezag van de gestelde voorschriften afwijken in nader aan te geven gevallen. Dit is in artikel 3 van de onderhavige amvb in een aantal specifieke situaties aangegeven. De in dit besluit opgenomen regels hebben betrekking op inrichtingen als bedoeld in artikel 31, eerste lid, onder a, van de Afvalstoffenwet, te weten die inrichtingen, waarin van anderen afkomstige huishoudelijke en vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen worden verbrand.

4. Reikwijdte van de amvb

Het besluit bevat eisen aan inrichtingen die verder gaan dan waartoe de EEG-richtlijnen verplichten, namelijk wat betreft de maximaal toegestane omvang van de emissies van bepaalde stoffen naar de lucht. In de amvb worden beperkingen opgelegd aan de uitstoot van méér stoffen dan in de EEG-richtlijnen genoemd. Voorts is in een aantal gevallen de toegestane maximum emissie van wél in de EEG-richtlijnen genoemde stoffen geringer dan deze richtlijnen aangeven (zie voor een meer uitgebreide toelichting hierna in paragraaf 5). Deze extra voorschriften ten opzichte van de EEG-richtlijnen zijn conform de voorschriften waarover uitgebreide raadpleging heeft plaatsgevonden bij het opstellen van de

Nederlandse Richtlijn Verbranden 1989. In het huidige beleid brengt de onderhavige regeling derhalve geen verandering. Het handhaven van de bestaande nationale eisen acht ik noodzakelijk voor de bescherming van de kwaliteit van het milieu, terwijl het uit het oogpunt van de EEG-regelgeving geen bezwaar ontmoet, omdat de bevoegdheid hiertoe nadrukkelijk wordt toegekend in de overwegingen bij de EEG-richtlijnen en ook overigens is toegestaan op grond van de rechtsbasis van deze EEG-richtlijnen, te weten artikel 130S van het EEG-Verdrag. In onderdeel 5 wordt nader ingegaan op de noodzaak tot het stellen van deze extra eisen.

Opgemerkt wordt dat het besluit zich tevens richt tot inrichtingen voor het verbranden van van anderen afkomstig «RDF». RDF-installaties zijn verbrandingsinrichtingen, waarin refuse derived fuel (RDF) wordt verbrand. RDF is een brandstof, gemaakt door afscheiding van een fractie met een hoog calorische waarde uit huishoudelijke- en/of bedrijfsafvalstoffen. RDF wordt vervaardigd door middel van mechanische afvalscheiding van brandbare componenten uit afvalstoffen. Bij de verbranding van de aldus vervaardigde RDF komen dezelfde emissies vrij als in de AVI's. Derhalve blijven deze afvalstoffen ook na de hierboven beschreven bewerking het karakter van afvalstof behouden.

5. Redenen voor het stellen van extra emissie-eisen

a. Huidige stand van zaken ten aanzien van emissies van verbrandingsinrichtingen

Uit grootschalig onderzoek en diverse rapportages van de afgelopen jaren (Kamerstukken II 1988/89, nr. 18 319) is naar voren gekomen dat bij de verbranding van huishoudelijk afval en daarmee vergelijkbaar bedrijfsafval een aantal toxische verbindingen wordt geëmitteerd, met name zware metalen, zoals cadmium, kwik, lood en gechloreerde organische verbindingen, zoals polychloor-dibenzo-paradioxines (PCDD's) en poly-chloor-dibenzofuranen (PCDF's). De resultaten van de tijdens genoemde onderzoeken verrichte metingen van hoeveelheden aan de lucht afgegeven toxische stoffen komen overeen met de resultaten van soortgelijke metingen in het buitenland. Vastgesteld is dat afvalverbrandingsinrichtingen een oorzaak zijn van diffuse verspreiding van tal van zogenaamde zwarte-lijststoffen en prioritaire stoffen. De meest kritische bestanddelen van de emissies bestaan uit de hierboven genoemde PCDD's en PCDF's. De directe blootstelling van mensen aan deze stoffen, via inademing van vliegstof uit de omgevingslucht, is gering vergeleken met de indirecte blootstelling via de voeding. Op deze laatstgenoemde manier vindt 98% van de totale blootstelling plaats. Dit is het gevolg van de diffuse verspreiding van genoemde zeer persistente stoffen in het milieu. De PCDD's en PCDF's komen in het milieu terecht door depositie vanuit verschillende bronnen. Deze bronnen zijn gelegen in binnen- en buitenland. De PCDD's en PCDF's zijn in Nederland hoofdzakelijk afkomstig van afvalverbrandingsinstallaties, industrie en verkeer. Het algemene blootstellingsniveau aan PCDD's en PCDF's in Nederland is, naar op grond van resultaten uit onderzoek naar de gehalten in menselijk weefsel mag worden aangenomen, vergelijkbaar met dat in andere geïndustrialiseerde landen. In Nederland is het huidige achtergrondniveau voor volwassenen gemiddeld circa 120 picogram (pg) I-TEQ (toxische equivalenten) per dag. Volgens recente inzichten is dit circa een vijfde van het maximaal acceptabele niveau van ongeveer 600 pg I-TEQ per dag. Tot voor kort werd uitgegaan van een maximaal aanvaardbare inname van 4 pg I-TEQ per kg lichaamsgewicht per dag, dat wil zeggen 240 pg I-TEQ voor een volwassene (RIVM, 1982). Volgens de destijds geldende inzichten zou voor de gemiddelde

Nederlander derhalve zelfs de helft van de maximaal aanvaardbare inname door de bestaande achtergrond worden opgevuld. In december 1990 is echter door de vergadering van deskundigen onder auspiciën van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) voor volwassenen een aanvaardbare inname voorgesteld van 10 pg I-TEQ per kg lichaamsgewicht, dat wil zeggen circa 600 pg I-TEQ per dag. Dit voorstel is in juli 1991 door het ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur overgenomen. Uitgaande van het gegeven, dat, zoals hierboven reeds aangegeven, de achtergrondconcentratie van dioxine in Nederland relatief hoog is, is in bijlage A, onder 3.1, sub k, een grenswaarde voor dioxine vastgesteld van 0,1 nanogram/m³.

Het feit, dat in de omgeving van enkele afvalverbrandingsinstallaties met verhoogde dioxine-uitstoot sterke verhogingen van het dioxinegehalte in de bodem zijn aangetroffen speelt ook een rol in het dioxine-beleid. Dioxinen binden sterk aan bodemdeeltjes en worden in de bodem slechts zeer langzaam afgebroken. Daardoor kan bij continue toevoer accumulatie in de top laag van de bodem optreden. Deze kan alleen worden teruggedrongen door het stellen van zeer scherpe emissiegrenswaarden voor de uitstoot van dioxine.

Gebleken is dat de grens van de aanvaardbare dagelijkse dosis kan worden bereikt dan wel overschreden, indien uitsluitend melk en daaruit bereide produkten, zoals kaas, worden geconsumeerd die afkomstig zijn van vee in de omgeving van bronnen – met name afvalverbrandingsinstallaties – die PCDD's en PCDF's emitteren. Hoewel de overschrijding niet leidt tot acute gezondheidseffecten, zijn bij voortdurende consumptie lange-termijneffecten op de gezondheid niet uit te sluiten. Verder is van belang dat voor de gemiddelde bevolking de marge tussen feitelijke en acceptabele blootstelling niet groot is, omdat, zoals hierboven reeds is vermeld, ongeveer een vijfde van de acceptabele blootstelling reeds wordt opgevuld. De bijdrage van de afvalverbrandingsinstallaties aan de belasting van de bevolking met PCDD's en PCDF's bedroeg in 1989 op grond van toen beschikbare gegevens maximaal 30%. In de omgeving van een dergelijke installatie zal dit percentage echter aanzienlijk hoger kunnen zijn, omdat afvalverbrandingsinstallaties de grootste puntbronnen vormen van emissies van deze stoffen. In 1989 bedroeg het aandeel van de afvalverbrandingsinstallaties in de totale emissie van dioxines naar de lucht circa 84%. Emissies uit andere bronnen vinden veel meer diffuus plaats, zijn moeilijker te kwantificeren en worden, voorzover geïdentificeerd, door bestaand beleid reeds teruggedrongen. Behalve voor PCDD's en PCDF's zijn de afvalverbrandingsinstallaties ook voor sommige zware metalen, zoals cadmium, kwik en lood, belangrijke emissiebronnen naar de lucht. Hierdoor kunnen ze in de directe omgeving een belangrijke bijdrage leveren aan de achtergrondconcentraties van deze stoffen in de lucht en – ten gevolge van droge en natte deposities – aan de accumulatie hiervan in de bodem. Het emissiebeleid is gericht op het niet verder doen toenemen van de huidige belasting van de bevolking met deze stoffen. In de navolgende onderdelen zal nader worden ingegaan op dit beleid en de daarvoor vereiste maatregelen.

b. Algemene beleidsuitgangspunten voor afvalverbrandingsinrichtingen

Ondanks beperking van de afvalstroom en bevordering van hergebruik en nuttige toepassing zal er steeds een hoeveelheid afval overblijven, die moet worden verbrand of op andere wijze thermisch behandeld. Het beleid is er op gericht dit te doen plaatsvinden door middel van bijvoorbeeld grootschalige verbranding in installaties, die voorzien zijn van volledige rookgasreinigingsinstallaties en waarbij de vrijkomende energie

optimaal wordt benut. Door de rookgasreinigingsinstallatie worden alle bulkcomponenten, die in het rookgas voorkomen, verminderd, evenals alle zwarte-lijststoffen, zoals cadmium en kwik. Het continueren van de afvalverbranding, zoals hierboven aangegeven, zal alleen mogen plaatsvinden onder de strikte voorwaarde dat de emissies naar alle milieucompartmenten tot het uiterste geminimaliseerd worden en behoud van milieukwaliteit voorop staat en gegarandeerd wordt. Een verdere emissiereductie bij verbrandingsinstallaties kan op twee manieren worden bereikt. In de eerste plaats dient er een optimalisatie van de verbrandingscondities plaats te vinden door middel van goede procescontrole en aanpassingen van de verbrandingsovens, waardoor een betere opmenging tussen de lucht en de rookgassen in de oven wordt verkregen. Op deze wijze komt een meer volledige verbranding tot stand en wordt de vorming van PCDD's en PCDF's verminderd. Voor een zo goed mogelijk verbrandingsresultaat en als gevolg daarvan zo laag mogelijke vorming van toxische organische verbindingen, dient in de verbrandingsinrichtingen gestookt te worden onder de ontwerpcondities van de oven. In de tweede plaats dienen de toch nog vrijkomende emissies – zowel stofgebonden als gasvormige – van PCDD's, PCDF's en zware metalen naar de lucht sterk te worden beperkt door additionele rookgasreinigingsinstallaties. Verder geldt als beleidsuitgangspunt dat terugdringing van de emissies langs de hierboven beschreven twee wegen met de best beschikbare technieken behoort te geschieden, zulks te meer, omdat in de omgeving van de verbrandingsinstallaties kritische grenzen kunnen worden overschreden (zie paragraaf 5.a.). Tenslotte is het afvalstoffenbeleid er op gericht de hoeveelheid PVC in het afval sterk te beperken door een selectiever gebruik van deze kunststof. Hierdoor zal de vorming van gehalogeneerde verbindingen in de verbrandingsoven sterk afnemen. Verwacht mag worden dat dit ook zal leiden tot een reductie in de vorming van gechloreerde organische verbindingen, zoals PCDD's en PCDF's.

Op grond van de in onderdeel a weergegeven stand van zaken ten aanzien van de emissies naar de lucht en de in dit onderdeel daaromtrent uiteengezette beleidsuitgangspunten zijn in de Richtlijn Verbranden 1989, en aldus in de onderhavige amvb, strengere emissiegrenswaarden ten aanzien van stof, zware metalen, verzurende componenten en PCDD's en PCDF's gesteld dan in de beide EEG-richtlijnen voor afvalverbrandingsinstallaties.

6. Voorbereiding van het besluit

De ontwerp-amvb is voor advies voorgelegd aan de CRMH, die vervolgens heeft afgezien van het geven van advies. Het concept-besluit is op 3 april 1992 (Stcrt. 1992, 67) voorgepubliceerd. De voorpublicatie heeft aanleiding gegeven tot een groot aantal reacties. De meeste reacties komen neer op bezwaren tegen de reikwijdte van de amvb. De amvb zou geen betrekking dienen te hebben op het verbranden en het thermisch behandelen van bedrijfsafvalstoffen, zoals verontreinigde grond, baggerspecie en zuiveringsslib. Daarnaast zou de amvb zich niet moeten richten op het in zogenaamde gemengde inrichtingen bijstoken van houtafval of afgewerkte olie. Tenslotte zouden inrichtingen voor het verbranden van chemische afvalstoffen ook niet moeten vallen onder amvb, want daarvoor is een EEG-richtlijn terzake ingediend bij de Raad. Deze reacties hebben ertoe geleid dat de amvb is beperkt tot inrichtingen die huishoudelijke en vergelijkbare van bedrijven afkomstige afvalstoffen verbranden. De amvb heeft derhalve dezelfde reikwijdte als de EEG-richtlijnen. De andere inrichtingen zullen worden opgenomen in de NER of vallen thans reeds onder het Besluit emissie-eisen

stookinstallaties Hinderwet of het Besluit emissie-eisen stookinstallaties Wet inzake de luchtverontreiniging; na de inwerkingtreding van het onderhavige besluit blijft deze situatie ongewijzigd. Wat betreft het verbranden van chemische afvalstoffen, zoals ook reeds is gesteld in onderdeel 2 van deze toelichting, is door de Europese Commissie in mei 1992 een richtlijn bij de Raad ingediend, die beoogt regels te stellen ter voorkoming van luchtverontreiniging ten gevolge van de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen. De implementatie van een dergelijke EEG-richtlijn zal naar alle waarschijnlijkheid geschieden door uitbreiding van het toepassingsgebied van het onderhavige besluit.

Ook werd in de reacties gesteld dat de termijn van 30 november 1993 uit de RV'89 voor een groot aantal bestaande AVI's niet haalbaar zou zijn; het eindrapport van de Stuurgroep Uitvoering RV'89 van mei 1992 gaat hier eveneens op in. Gelet op deze reacties is besloten de termijn te verlengen tot 1 januari 1995 voor bestaande AVI's. Immers, vermeden moet worden dat na 30 november 1993 thans voorzienbare gedoogsituaties ontstaan. De betreffende EEG-richtlijn laat overigens een ruimere termijn toe. Een en ander betekent niet dat de inrichtingen feitelijk later kunnen worden aangepast, want om technische redenen moeten de inrichtingen ruim voor de datum van 1 januari 1995 worden verbouwd, opdat op 1 januari 1995 aan de emissie-eisen kan worden voldaan. Het bevoegd gezag wordt overigens in overweging gegeven te anticiperen op de eisen uit de amvb, indien de vergunning voor een AVI voorafgaande aan de datum van 1 januari 1995 expireert.

Als laatste reactie kan worden genoemd dat de inspanningsverplichting voor dioxines, in het voorgepubliceerde besluit vertaald als «richtwaarde», niet duidelijk werd gevonden. In verband met dit commentaar, is de inspanningsverplichting voor dioxines (0,1 ng I-TEQ/m³) in de amvb omgezet in een resultaatsverplichting met een geclausuleerde afwijkmogelijkheid voor het bevoegd gezag tot maximaal 0,4 ng I-TEQ/m³. Het bevoegd gezag mag alleen van de norm afwijken, indien de inrichting, naar het oordeel van het bevoegd gezag,

gezien «de stand der techniek, niet of alleen tegen extreem hoge kosten» zodanig kan worden aangepast of verbouwd dat aan de eis van 0,1 ng I-TEQ/m³ kan worden voldaan. Voor een toelichting op deze formulering wordt verwezen naar artikel 3, tweede lid, van de onderhavige nota.

7. Handhaving

De handhaving van dit besluit zal mogelijk zijn door bestuursrechtelijke en strafrechtelijke sancties. Bij overtreding van de voorschriften door degene die de inrichting drijft, kan het bevoegd gezag bestuursdwang toepassen. Ingevolge artikel 2, derde lid, juncto artikel 1, onder 3°, van de Wet economische delicten wordt een gedraging in strijd met dit besluit als economisch delict aangemerkt en kan strafvervolgning op grond daarvan plaatsvinden.

8. Financiële aspecten

Nieuwe financiële consequenties zijn aan de invoering van het besluit strikt genomen niet verbonden, aangezien de regeling ten opzichte van de reeds bestaande situatie onder de Richtlijn Verbranden 1989 geen wezenlijke wijzigingen met zich meebrengt. Het beleid en de daaraan verbonden voorschriften inzake de bescherming van het milieu tegen luchtvervuiling door verbranding van afvalstoffen blijft door middel van dit besluit ongewijzigd.

9. Deregulering

Het besluit is getoetst aan de hand van de vragenlijst, opgenomen in de Aanwijzingen inzake de toetsing van ontwerpen van wet en van algemene maatregel van bestuur.

Daarbij is gebleken, dat het voorstel uit het oogpunt van deregulering geen bezwaar ontmoet. Met name de uitvoering van meergenoemde EEG-richtlijnen noodzaakt tot het onderhavige voorstel. Bovendien worden die voorschriften, waarin extra eisen ten opzichte van de EEG-richtlijnen zijn opgenomen, reeds in het merendeel van de huidige vergunningen toegepast, aangezien de Richtlijn Verbranden 1989, conform de bestaande jurisprudentie, (via de provinciale plannen) doorwerkt in de vergunningen voor inrichtingen bestemd tot het verbranden van afvalstoffen. Een en ander brengt derhalve geen extra regulering met zich mee.

10. Overgangssituaties

De onderhavige regeling bevat voorschriften met een rechtstreekse werking ten aanzien van inrichtingen bestemd voor het verbranden van van anderen afkomstige huishoudelijke- en vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen. Dit betekent dat de voor deze inrichtingen verleende vergunningen niet behoeven te worden gewijzigd. Indien in de vergunning voorwaarden of voorschriften zijn opgenomen, die in strijd zijn met de rechtstreeks werkende voorschriften in de onderhavige regeling, zijn deze van rechtswege vervallen.

De regeling bevat naast de rechtstreeks werkende voorschriften ook de mogelijkheid nadere eisen te stellen of in bepaalde gevallen in de vergunning af te wijken van de in het besluit gestelde voorschriften. Indien de bestaande vergunning materieel reeds voorziet in die nadere eisen of afwijkingen, is geen aanpassing van de vergunning vereist. Indien dit niet het geval is, wordt van het vergunningverlenend gezag verwacht dat het de bestaande vergunningen zo spoedig mogelijk wijzigt dan wel aanvult. Hiervoor is in de regeling geen termijn gesteld,

aangezien er doorlopend nieuwe ontwikkelingen zijn, die het stellen van nieuwe nadere eisen of afwijkingen noodzakelijk kunnen maken.

11. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

onderdeel a

De inrichtingen waarop deze regeling betrekking heeft, vallen onder de categorie aangewezen in artikel 31, eerste lid, onder a, van de Afvalstoffenwet.

onderdelen c tot en met e

Deze onderdelen betreffen technische aanduidingen. Bij zware metalen onder b worden die metalen genoemd, die ook onder de Richtlijn Verbranden 1989 vallen.

Artikel 2

onderdeel a

De hier bedoelde inrichtingen zijn te omschrijven als AVI's, waarvoor op of na 1 april 1990 een vergunning op grond van de Afvalstoffenwet is verleend. Op bedoelde inrichtingen zijn de voorschriften van bijlage A van toepassing. De EEG-richtlijn 89/369/EEG ziet ook op dergelijke inrichtingen.

De EEG-richtlijnen kennen het begrip «stedelijk afval» dat als volgt is omschreven: «huishoudelijk afval, afval van commerciële bedrijven, kantoren en ondernemingen en andere afvalstoffen die gezien hun aard of hun samenstelling met huishoudelijk afval kunnen worden gelijkgesteld». Het begrip stedelijk afval komt in Nederland overeen met huishoudelijke afvalstoffen (afvalstoffen uit particuliere huishoudens afkomstig), waaronder begrepen grof huisvuil alsmede van bedrijven afkomstige afvalstoffen, die daarmee te zamen worden verbrand (en derhalve naar aard en samenstelling overeenkomen met huishoudelijke afvalstoffen). Om er zeker van te zijn dat dit brede begrip onder het eerste lid van artikel 2 van de amvb valt, is de volgende omschrijving opgenomen: «huishoudelijke afvalstoffen of van bedrijven afkomstige afvalstoffen, die te zamen met huishoudelijke afvalstoffen worden verbrand».

onderdeel b

De hier bedoelde inrichtingen zijn te omschrijven als AVI's, waarvoor voor 1 april 1990 een vergunning op grond van de Afvalstoffenwet is verleend. De EEG-richtlijn 89/429/EEG is op dergelijke inrichtingen van toepassing. In artikel 2, onderdeel b, wordt bepaald dat voor «bestaande» AVI's, waarvoor vóór 1 april 1990 een vergunning op grond van de Afvalstoffenwet is verleend, de in bijlage B opgenomen voorschriften gelden. In bijlage B worden de voorschriften van bijlage A van toepassing verklaard met enige uitzonderingen of vertragingen met het oog op de reeds bestaande constructie van de hier in het geding zijnde afvalverbrandingsinstallaties. Het aanpassen van deze installaties aan de eisen van de Richtlijn Verbranden 1989 was ten tijde van het vaststellen van die eisen op korte termijn niet goed realiseerbaar, omdat het niet altijd mogelijk was om de installatie achteraf ingrijpend te wijzigen. In het onderhavige besluit zijn de uitzonderingen voor bestaande inrichtingen uit de Richtlijn Verbranden 1989 overgenomen, voorzover de EEG-richtlijn terzake dit toelaat.

Het gaat in artikel 2 om inrichtingen waarvoor een vergunning voor het

oprichten of het in werking hebben daarvan is verleend. Het wijzigen van de vergunning valt hier niet onder. Met andere woorden, de datum van voor of na 1 april 1990 (zie artikel 2, onder a en b) wordt bepaald ten opzichte van de vergunning voor het oprichten of in werking hebben van de inrichting.

Artikel 3

In dit artikel wordt het bevoegde gezag de mogelijkheid geboden af te wijken van bepaalde aangegeven voorschriften.

eerste lid, onderdeel a

Hierdoor wordt het mogelijk van de in bijlage A, onder 1, onderdeel b, en bijlage B, onder 2, onderdeel a, opgenomen voorschriften af te wijken. Deze bevoegdheid is noodzakelijk, omdat in onderzoek is of zonder ondersteuningsbranders, met een nieuwe techniek, gelijke of minder hoge emissies naar de lucht kunnen worden bereikt. Teneinde aan deze toekomstige situatie tegemoet te kunnen komen, is de onderhavige bepaling opgenomen. Een bredere afwijkmogelijkheid voor het bevoegd gezag wordt niet beoogd. Met de in dit artikel opgenomen beperking «voor zover daardoor per component geen hogere waarden voor de uitworp met de rookgassen worden bereikt dan overeenkomstig deze bijlagen is toegestaan» worden de grenzen aangegeven, waarbinnen het bevoegd gezag in de vergunning de afwijkende voorschriften kan opnemen.

eerste lid, onderdeel b

De hier bedoelde grenswaarde voor de emissie van kwik leidt tot een kwart van de krachtens de EEG-richtlijn toegelaten maximale emissie van kwik. Na overleg met de toenmalige VEABRIN is deze formulering opgenomen. Het bevoegd gezag kan aldus afwijken van de eis in bijlage A, onder 3, onderdeel j. Artikel 3, eerste lid, van de Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen biedt hiertoe voldoende ruimte. De EEG-richtlijn stelt een limiet van 0,2 mg/m³ aan kwikemissie. Door de opnemering van een strengere grens van 0,1 mg/m³ als «plafond» komt de afwijkingsbevoegdheid niet in strijd met de EEG-richtlijn 89/369/EEG. De eis van 0,1 mg/m³ is conform de Richtlijn Verbranden 1985.

eerste lid, onderdeel c

Bijlage A, onder 4.2, onderdeel a, schrijft voor dat de meeste componenten een eerste maal moet worden gemeten zo spoedig mogelijk, nadat de emissie-eisen op de inrichting van toepassing zijn, doch uiterlijk 3 maanden nadien, en vervolgens om de drie maanden (of om de zes maanden bij dioxines). Na een aantal metingen kan het bevoegd gezag zijn gebleken dat in de regel zal zijn voldaan aan de gestelde eisen. Een en ander zal dan vanzelfsprekend moeten worden aangetoond aan de hand van de reeds uitgevoerde metingen. Een meetfrequentie van een keer per drie maanden (of een keer in de zes maanden bij dioxines) is dan niet meer strikt noodzakelijk. Indien het bevoegd gezag hiervan overtuigd is, kan het besluiten een minder hoge frequentie voor te schrijven, mits die niet lager is dan één keer per jaar. Hiertoe biedt onderdeel c de mogelijkheid.

tweede lid

In dit onderdeel wordt bepaald dat voor PCDD's en PCDF's ten aanzien van een inrichting waarvoor vóór 1 april 1990 een vergunning is verleend, door het bevoegd gezag van de emissiegrens van 0,1 nanogram I-TEQ/m³ mag worden afgeweken, «voor zover naar zijn oordeel de inrichting, gezien de stand der techniek, niet of alleen tegen extreem

hoge kosten zodanig kan worden aangepast of verbouwd» dat aan het bepaalde van 0,1 nanogram I-TEQ/m³ kan worden voldaan.

De achtergrond van deze bepaling is beschreven in de brief van 28 februari 1990 en komt op het volgende neer: ten aanzien van de strikte uitvoerbaarheid van de implementatie van bedoelde grenswaarden uit de Richtlijn Verbranden 1989 zijn door vertegenwoordigers van de provincies en de toenmalige VEABRIN kanttekeningen geplaatst. Destijds is gesteld dat het inderdaad niet geheel zeker is dat met redelijke investeringen en best bestaande technieken kan worden bereikt dat het gehalte aan PCDD's en PCDF's van de rookgassen van verbrandingsinstallaties, waarvoor vóór 1 april 1990 een vergunning is verleend, onder de emissiegrens zal blijven. Het zou echter wel noodzakelijk zijn dat al het mogelijke in het werk wordt gesteld om de emissies van die stoffen te verlagen vanwege de grote gevaren van de algemene en de lokale belasting van vooral PCDD'S en PCDF's. Gelet op bovenstaande inhoud van de brief van 28 februari 1990, is voorzien in een mogelijkheid voor het bevoegd gezag om voor bestaande AVI's bij uitzondering af te wijken van de grenswaarde van 0,1 nanogram I-TEQ/m³, tot een maximum van 0,4 nanogram I-TEQ/m³. Een geclausuleerde afwijkmogelijkheid voor het bevoegd gezag, waarbij een ondergrens is aangegeven, ligt ook in lijn met de aanbeveling terzake in het eindrapport van de Stuurgroep Uitvoering Richtlijn Verbranden 1989 van mei 1992.

Aan het bevoegd gezag dient te worden aangetoond dat de grenswaarde van 0,1 nanogram I-TEQ/m³ met de best bestaande technieken niet of alleen tegen extreem hoge kosten kan worden gehaald. Het criterium «extreem hoge kosten» is gekoppeld aan de aanpassing of de verbouwing van de inrichting, teneinde de eis van 0,1 nanogram I-TEQ/m³ te halen. Het moet aldus gaan om extreem hoge kosten voor aanpassing of verbouwing; derhalve wordt onder deze kosten bij voorbeeld niet verstaan de noodzaak om meer hulpstoffen, zoals kalk of actieve koolstof, in te zetten, teneinde de eis van 0,1 nanogram I-TEQ/m³ te halen.

Artikel 4

Ten behoeve van een goede uitoefening van de wettelijke taken is het noodzakelijk dat een beschikking, waarin nadere eisen worden gesteld, niet alleen ter kennis wordt gesteld van degene die de inrichting drijft, maar ook van de inspecteur. Het onderhavige voorschrift is gebruikelijk in amvb's als de onderhavige.

Artikel 5

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer stelt nadere regels «over de wijze waarop en de omstandigheden waaronder degene die de inrichting, de metingen bedoeld in de voorschriften, opgenomen in de bij dit besluit behorende bijlagen, dient te verrichten». De juridische constructie van een ministeriële regeling is dezelfde als in artikel 45 van het Besluit emissie-eisen stookinstallaties op grond van de Wet inzake de luchtverontreiniging is beschreven. Voorts stelt de minister nadere regels over de wijze waarop de resultaten van de meting dienen te worden geregistreerd. De onderhavige nadere regels zijn gewenst in verband met de handhaafbaarheid van de voorschriften in de onderhavige amvb. De nadere regels zullen worden gebaseerd op de meetvoorschriften in de brief van 14 mei 1991 van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, die als aanvulling geldt op de Richtlijn Verbranden 1989 en de «Nadere aanwijzingen omtrent de vergunningverlening» van 1990.

Ten behoeve van een goede uitoefening van de wettelijke taken is het van belang dat de inspecteur jaarlijks op de hoogte wordt gesteld van de resultaten van de metingen als bedoeld in de bijlagen. De onderhavige verplichting strekt hiertoe.

Artikel 7

eerste lid, onderdeel a

Het in dit onderdeel genoemde tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit voor nieuwe verbrandingsinrichtingen (artikel 2, onder a) is met ingang van een maand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het besluit wordt geplaatst. Het is niet noodzakelijk voor deze inrichtingen een latere datum op te nemen, omdat de bestaande praktijk reeds op de voorschriften uit de Richtlijn Verbranden 1989 is gebaseerd en dezelfde voorschriften derhalve al vóór de inwerkingtreding van dit besluit gelden.

eerste lid, onderdeel b

De in dit onderdeel genoemde datum van inwerkingtreding van 1 januari 1995 voor bestaande verbrandingsinrichtingen (artikel 2, onder b) valt vóór de in artikel 4 van de Richtlijn 89/429/EEG terzake genoemde datum van 1 december 1996 (voor sommige onderdelen 1 december 1995). De in de amvb vermelde datum van 1 januari 1995 is evenwel later dan de datum uit de reeds eerder in deze toelichting vermelde aanvullende brief van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 28 februari 1990 met «Nadere aanwijzingen voor de vergunningverlening» met betrekking tot de Richtlijn Verbranden 1989 (30 november 1993). De verlenging van de termijn van 30 november 1993 is noodzakelijk, omdat de meeste bestaande AVI's, die thans hun installaties verbouwen, teneinde aan de emissie-eisen uit de Richtlijn Verbranden 1989 te voldoen, om verschillende redenen die termijn niet kunnen halen. Een en ander is gebleken naar aanleiding van bevindingen van de Stuurgroep Uitvoering Richtlijn Verbranden 1989. In het eindrapport van de Stuurgroep van mei 1992 is hierover ook een aanbeveling opgenomen. De termijn van 1 januari 1995 zou wel kunnen worden gehaald. Voorts bleek een langere termijn noodzakelijk in verband met het inregelen van de installaties en met het uitvoeren van garantiemetingen. Een en ander betekent echter niet dat bestaande, op de Richtlijn Verbranden 1989 gebaseerde, vergunningen dienen te worden gewijzigd. Om technische redenen moeten de inrichtingen reeds ruim voor de datum van 1 januari 1995 worden aangepast of verbouwd, opdat op 1 januari 1995 aan de emissie-eisen kan worden voldaan. De bouw van emissie-beperkende voorzieningen vergt geruime tijd. Bovendien is een periode van proefdraaien en proefmetingen noodzakelijk. Het bevoegd gezag wordt daarom in overweging gegeven, voor zover dit niet reeds op basis van de Richtlijn Verbranden 1989 is geschied, te anticiperen op de eisen uit de amvb, indien de vergunning voor de bestaande AVI voorafgaande aan de datum van 1 januari 1995 expireert.

In bijlage B is ook een voorschrift (onder 2.c) opgenomen waaraan eerst op 1 december 1996 behoefte te zijn voldaan. Deze datum is genoemd ter uitvoering van artikel 4 van de Richtlijn 89/429/EEG (zie ook toelichting op bijlage B).

tweede lid

Na raadpleging van de toenmalige VEABRIN en de provincies is de datum van 1 januari 1995 voor de emissie aan stikstofoxyden opgenomen in de aanvullende brief van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 28 februari 1990 met «Nadere aanwijzingen voor de vergunningverlening» met betrekking tot de Richtlijn Verbranden 1989. Gelet echter op de fase, waarin de verschillende proefprojecten (voor onderzoek en demonstratie) zich op dit terrein bevinden, is de haalbaarheid van die datum met enige onzekerheid omgeven. In verband hiermede is er voor gekozen de bepalingen inzake stikstofoxyden op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip in werking te doen treden. Een en ander laat overigens onverlet dat alles erop gericht is de bepalingen inzake stikstofoxyden op of nabij de datum van 1 januari 1995 bij koninklijk besluit in werking te laten treden. De EEG-richtlijnen laten dit toe, omdat hierin geen emissie-eisen ten aanzien van NO_x worden gesteld.

Toelichting op de bijlagen

Bijlage A heeft betrekking op «nieuwe» inrichtingen voor de verbranding van van anderen afkomstige huishoudelijke- en vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen, dat wil zeggen inrichtingen waarvoor een vergunning is verleend op of na 1 april 1990. Zie voor deze inrichtingen artikel 2, onder a, van deze toelichting.

Met ingang van 1 januari 1995 heeft de bijlage voor een gedeelte ook betrekking op inrichtingen voor de verbranding van van anderen afkomstige huishoudelijke- en vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen waarvoor reeds eerder een vergunning was afgegeven. Dit gedeelte wordt in bijlage B afgebakend.

BIJLAGE A

1.a

Dit vereiste is ontleend aan de Richtlijn Verbranden 1989. Moderne afvalverbrandingsovens, waarbij de vrijkomende warmte benut wordt voor stroom, stoom of warmtelevering, zullen enkele malen gedurende enige tijd buiten werking zijn voor preventief onderhoud, teneinde een nagenoeg storingsvrije bedrijfsgang te waarborgen. Door het minimum aantal verbrandingsovens per inrichting op twee te stellen wordt de continuïteit in de bedrijfsvoering in voldoende mate gewaarborgd.

1.b

Wil er sprake zijn van een volledige verbranding, dan dient deze plaats te vinden bij een temperatuur van ten minste 850°C, welke temperatuur dan ten minste twee seconden moet worden gehandhaafd bij 6% zuurstof in de rookgassen. Om aan deze voorwaarde te kunnen voldoen zal de inrichting in het algemeen uitgerust moeten zijn met steunbranders. De branders dienen ook te worden gebruikt tijdens het opstarten en stilleggen van de installatie om er zeker van te zijn dat de temperatuur boven de vastgestelde waarde blijft. Met de verbranding van het te verwerken materiaal mag pas worden begonnen, als de minimum-temperatuur is bereikt. Het bevoegd gezag kan van deze eis afwijken (zie artikel 3, eerste lid, onder a, van de amvb).

1.c

Diverse rookgasreinigingssystemen worden in de praktijk toegepast, te weten droge, semi-droge en natte systemen. Bij de keuze tussen de verschillende systemen speelt – uitgaande van (nagenoeg) dezelfde

emissies naar het compartiment lucht – het verschil in belasting van het oppervlaktewater en het ontstaan van rookgasreinigingsresidu een belangrijke rol. Per situatie dient dit door de initiatiefnemer voor de bouw van de AVI, middels een MER, gezien te worden. Het voor die specifieke situatie optimale systeem kan dan worden gekozen.

1.d

Dit voorschrift vloeit voort uit artikel 4, vierde lid, van de EEG-richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen. Op één schoorsteen kunnen verschillende «verbrandingslijnen» (keten vanaf de verbrandingsoven tot de pijp naar de schoorsteen) aangesloten zijn. De hoogte van de schoorsteen kan bij nadere eis worden bepaald door het bevoegd gezag. Voor de berekening van de hoogte van de vereiste schoorsteen worden de «modellen voor de berekening van de verspreiding van luchtverontreiniging» gebruikt, zoals deze in 1976 door TNO zijn opgesteld en nadien aangepast. Afhankelijk van de omgeving kan op basis van de modellen de vereiste schoorsteenhoogte berekend worden, teneinde geen aanzienlijke toename van de concentraties aan luchtverontreinigende componenten op leefniveau te veroorzaken.

1.e

Deze eis is in overeenstemming met de Richtlijn 89/369/EEG. De emissiegrenswaarden gelden voor de plaats in het rookafvoersysteem waar de metingen worden uitgevoerd. Per emissiepunt (schoorsteen) dient ten minste één meetpunt aanwezig te zijn, omdat geen enkele rookgasstroom ongecontroleerd mag worden geëmitteerd. Het bevoegd gezag kan bij nadere eis de plaats van het meetpunt bepalen.

2.1 en 2.2

Deze voorschriften stemmen overeen met het hieromtrent in de Richtlijn Verbranden 1989 en in de EEG-richtlijnen bepaalde. De zuurstofconcentratie dient te worden betrokken op droog rookgas.

In de praktijk kan het onder 2.2 genoemde vereiste met zich mee brengen, dat de verbrandingstemperatuur van het afval op het rooster tot ongeveer 1100° C kan oplopen. Hieromtrent zij verwezen naar de brief van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 14 mei 1991.

3

Met de eenheid mg/m³ wordt aangeduid: milligrammen per kubieke meter van het geëmitteerde rookgas, na berekening volgens voorschrift 5.1. Deze eenheid komt overeen met de in de Richtlijn 89/369/EEG gebruikte eenheid «mg/Nm³». De in dit onderdeel opgenomen emissiegrenswaarden zijn ontleend aan de Richtlijn Verbranden 1989. Deze grenswaarden zijn vrijwel alle lager, dat wil zeggen strenger, dan die door de EEG-richtlijnen worden voorgeschreven. Zie hiervoor de algemene toelichting paragraaf 4 en 5.

3.h

De emissiegrenswaarde voor (zware) metalen van 1,0 mg/m³ geldt voor het totaal van tegelijk aan de lucht afgegeven zware metalen als omschreven in artikel 1, onderdeel c, van de amvb.

3.j

Het bevoegd gezag kan van deze eis afwijken conform artikel 3, eerste lid, onderdeel b.

3.k

De emissiegrenswaarde van PCDD's en PCDF's is uitgedrukt in toxiciteitsequivalenten 2,3,7,8 – TCDD volgens het advies van de zogenaamde Werkgroep toxiciteitsequivalentiefactoren (zie in verband hiermee het rapport «Voorstel tot een methode voor de beoordeling van de toxiciteit van mengsels van gehalogeneerde dibenzo-dioxines en dibenzofuranen» van maart 1988, verkrijgbaar bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer). Het bevoegd gezag kan voor bestaande inrichtingen van deze eis afwijken conform artikel 3, tweede lid.

4.1.a

Door dit voorschrift wordt voldaan aan de eisen die zijn neergelegd in artikel 6, eerste lid, onder a, onderdeel i, van de Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen. Deze eisen zijn in overeenstemming met het bepaalde hieromtrent in de Richtlijn Verbranden. Bij de verbranding dienen de temperatuur, de O₂ en het gehalte aan waterdamp te worden gemeten, teneinde de massaconcentratie van de onder 3 genoemde componenten te kunnen herleiden volgens het voorschrift 5.1.

Hoewel de emissie van totaal stof en van zoutzuurgas continu én afzonderlijk dienen te worden gemeten, worden de resultaten van de continue meting van deze componenten vooralsnog gezien als indicaties, omdat de meetresultaten van deze componenten bij continue meting – nog – niet te allen tijde betrouwbaar worden geacht. Vandaar ook dat in voorschrift 5.4. een uitzondering voor deze componenten is opgenomen. De handhaving hiervan zal geschieden conform voorschrift 5.5. en op basis van de afzonderlijke metingen, voorgeschreven in voorschrift 4.1, onderdeel b. Continue meting van deze componenten is echter noodzakelijk in verband met de implementatie van de EEG-richtlijnen. Bovendien is een dergelijke verplichting ook voorgeschreven in de Richtlijn Verbranden 1989.

4.1.b

Door dit voorschrift wordt voldaan aan de eisen die zijn neergelegd in artikel 6, eerste lid, onder a, onderdeel i, en artikel 6, eerste lid, onder b, onderdeel i, van Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen. Aangezien het op dit moment technisch niet mogelijk is de aangegeven componenten continu te meten, dienen ze afzonderlijk (periodiek) te worden gemeten. De term afzonderlijk is gebruikt, omdat de formulering ook wordt toegepast in het Besluit emissie-eisen Wet inzake de luchtverontreiniging. Vanwege de consistentie is hierbij aangesloten. Zoals hierboven bij voorschrift 4.1.a. reeds werd gesteld, dienen de componenten totaal stof en zoutzuurgas ook afzonderlijk te worden gemeten. De handhaving geschiedt via de afzonderlijke metingen (zie ook de voorschriften 5.4 en 5.5). In de ministeriële meetregeling op basis van artikel 5 van het besluit wordt aangegeven onder welke belasting de afzonderlijke metingen en de meting van het zuurstofgehalte in de vuurhaard dienen te worden uitgevoerd, mede afhankelijk van stoom- dan wel warmwaterproductie.

4.1.c

Door dit voorschrift wordt mede voldaan aan de eisen die zijn neergelegd in artikel 6, eerste lid, onder b, onderdeel i, van Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen. Deze eisen komen overeen met de voorschriften hieromtrent in de Richtlijn Verbranden 1989 en in meergenoemde brief van 14 mei 1991 van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

4.2.a

In dit voorschrift wordt aangegeven met welke frequentie de verschillende componenten afzonderlijk moeten worden gemeten. De formulering «zo spoedig mogelijk nadat de emissie-eisen op de inrichting van toepassing zijn, doch uiterlijk 3 maanden nadien» is analoog aan hetgeen hieromtrent is opgenomen in het Besluit emissie-eisen stookinstallaties Wet inzake de luchtverontreiniging. Het bevoegd gezag kan hiervan onder bepaalde voorwaarden afwijken, conform artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de amvb.

4.2.b

Deze eis staat vermeld op bladzijde 8A van de brief van 14 mei 1991 van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer aan de Colleges van gedeputeerde staten. Door dit voorschrift wordt tevens voldaan aan de eisen die zijn neergelegd in artikel 6, eerste lid, onder b, onderdeel ii van de Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen.

4.3.a en b

De betreffende registratievoorschriften komen overeen met het bepaalde daaromtrent in artikel 6 van de Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen. In de ministeriële regeling worden bepalingen opgenomen over de registratie van de meetgegevens. Daarnaast kan het bevoegd gezag hieromtrent nadere regels stellen.

5.1

Dit voorschrift bevat de eisen die zijn neergelegd in artikel 6, tweede lid, van Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen. In dit tweede lid van de EEG-richtlijn wordt de keuze geboden om de metingen te relateren aan een zuurstofgehalte van 11% of aan een kooldioxidegehalte van 9%. Gekozen is voor een zuurstofgehalte van 11% als uitgangspunt. De in dit onderdeel voorgeschreven berekeningsmethode is in Europa en zeker in Nederland algemeen gebruikelijk.

5.2

De onderhavige eis komt overeen met het hieromtrent geregelde in de Richtlijn Verbranden 1989 en in de meergenoemde brief van 14 mei 1991 van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

5.3

Voor de genoemde componenten wordt in dit voorschrift aangegeven op welke wijze de berekening van die componenten dient plaats te vinden.

5.4

Bij de berekening of aan de emissie-eis van artikel 3 wordt voldaan, mag per component 97 procent van de rekenkundig uurgemiddelde massaconcentraties over elk kalenderjaar niet boven de in 3 genoemde emissiegrenswaarde liggen. Volledigheidshalve zij nog vermeld dat de periodes, bedoeld in de voorschriften 6.1 en 6.2 van deze bijlage, bij deze berekening niet worden betrokken. Het gaat om de werkelijke tijd dat de inrichting in bedrijf is, inclusief het starten en het stilleggen van de inrichting, anders dan bedoeld onder 6.1 en 6.2.

Voorschrift 5.4 sluit aan bij hetgeen daaromtrent in de Nederlandse richtlijn is bepaald. De opgenomen formulering dat per component 97% van de rekenkundig uurgemiddelde massaconcentraties over elk kalenderjaar van de vermelde emissiegrenswaarden niet mogen worden overschreden is ontleend aan de meergenoemde brief van 14 mei 1991

van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer aan de provincies. Op blz. 16c van deze brief, onderdeel «Beoordeling», wordt deze berekeningsmethode aanbevolen. Ook in de huidige vergunningen wordt een dergelijke omschrijving gebruikt. In de EEG-richtlijn voor nieuwe installaties wordt in artikel 5, derde lid, de ruimte gegeven om de in dit voorschrift beschreven berekeningsmethode op te nemen. Zoals hierboven onder meer bij voorschrift 4.1, onderdeel a, reeds werd aangegeven zal de handhaving van de emissie-eisen voor de componenten totaal stof en zoutzuurgas, die ook continu moeten worden gemeten, geschieden via de afzonderlijke metingen. Om misverstanden te voorkomen wordt er op gewezen dat de emissie-eisen, en derhalve ook de in dit onderdeel omschreven voorschriften, in principe gelden per emissiepunt (zie ook voorschrift 1, onder e). Het is derhalve niet toegestaan dat een middeling van de gemeten emissies plaatsvindt over meerdere emissiepunten of schoorstenen. Indien echter op een schoorsteen meerdere verbrandingslijnen zijn aangesloten en de metingen worden uitgevoerd in de rookgaskanalen, die leiden naar die schoorsteen, dan gelden de emissie-eisen per verbrandingslijn.

5.5

In deze bepaling wordt de berekening weergegeven voor de afzonderlijk te meten componenten. Deze berekening geldt, zoals reeds hierboven aangegeven, ook voor de componenten totaal stof en zoutzuurgas. Om ook hier misverstanden te voorkomen wordt er op gewezen dat de emissie-eisen, en derhalve ook de in dit onderdeel omschreven voorschriften, in principe gelden per emissiepunt (zie ook voorschrift 1, onder e). Het is derhalve niet toegestaan dat een middeling van de gemeten emissies plaatsvindt over meerdere emissiepunten of schoorstenen. Indien echter op een schoorsteen meerdere verbrandingslijnen zijn aangesloten en de metingen worden uitgevoerd in de rookgaskanalen, die leiden naar die schoorsteen, dan gelden de emissie-eisen per verbrandingslijn.

6.1

Door dit voorschrift wordt voldaan aan de eisen die zijn neergelegd in artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen. In dit onderdeel is sprake van voorschriften, indien door een (kleine) storing de emissiegrenswaarden, zoals berekend onder 5.4 of 5.5, worden overschreden.

6.2

Door dit voorschrift wordt voldaan aan de eisen die zijn neergelegd in artikel 8, tweede lid, van Richtlijn 89/369/EEG inzake nieuwe inrichtingen. In dit onderdeel is sprake van voorschriften, indien door een ongewoon voorval (bijvoorbeeld een ernstige storing) stopzetting van de rookgasreinigings-installatie moet plaatsvinden, waardoor de emissie-eisen, zoals berekend onder 5.4 of 5.5, worden overschreden. Met name aan de eisen voor de verbranding (voorschriften 2.1 en 2.2) dient wel te zijn voldaan. De omstandigheid dat ook aan de bepalingen inzake de verbranding moet worden voldaan, staat met zoveel woorden expliciet omschreven in de EEG-richtlijn.

BIJLAGE B

Ingevolge artikel 7, eerste lid, onderdeel b, van het onderhavige besluit gelden de bepalingen van dit onderdeel voor «bestaande» AVI's met ingang van 1 januari 1995. Zie voor deze inrichtingen artikel 2, onderdeel b, van deze toelichting.

Met ingang van 1 januari 1995 zijn op grond van bijlage B, onder 1, alle in bijlage A opgenomen voorschriften voor «nieuwe» AVI's, behoudens de onder a tot en met d opgenomen voorschriften, van toepassing op bestaande inrichtingen voor de verbranding van van anderen afkomstige huishoudelijke- en vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen.

2.a

Voor bestaande inrichtingen voor de verbranding van huishoudelijke- en vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen geldt de eis van ondersteuningsbranders pas vanaf 1 december 1996 conform Richtlijn 89/469/EEG, tenzij de verbrandingsoven op of na het tijdstip bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de amvb is vervangen. Op dat moment is het in beginsel redelijk ook ondersteuningsbranders te eisen. Het bevoegd gezag kan van deze eis afwijken (zie artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de amvb).

2.b

In dit onderdeel is artikel 4, eerste lid, onder a van Richtlijn 89/429/EEG inzake bestaande inrichtingen geïmplementeerd. De eis dat de verblijfstijd van de rookgassen ten minste 2 seconden dient te bedragen geldt niet voor bestaande inrichtingen, indien daarvoor grote veranderingen aan de vuurhaard noodzakelijk zijn. Dit criterium is overgenomen uit de Richtlijn Verbranden 1989. De uitzondering geldt niet, indien de verbrandingsoven op of na het tijdstip bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de amvb is vervangen.

2.c

Voor bestaande inrichtingen voor de verbranding van huishoudelijke afvalstoffen gelden de emissie-eisen voor CO en gasvormige organische verbindingen niet, indien daarvoor grote veranderingen aan de vuurhaard noodzakelijk zijn. Dit criterium is eveneens overgenomen uit de Richtlijn Verbranden 1989. De uitzondering geldt niet, indien de verbrandingsoven op of na het tijdstip bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de amvb is vervangen. Op dat moment is het redelijk ook dezelfde eisen te stellen als voor nieuwe inrichtingen. Echter, vanaf 1 december 1996 mag de uitstoot aan CO niet 100 mg/m³ overschrijden. Deze eis is neergelegd in artikel 4, tweede lid, van Richtlijn 89/469/EEG.

2.d

In dit onderdeel wordt bepaald dat de emissiegrens van 70 mg/m³ voor stikstofoxyde voor een inrichting waarvoor vóór 1 april 1990 een vergunning is verleend, als richtwaarde geldt.

De achtergrond van deze bepaling is beschreven in de meergenoemde brief van 28 februari 1990 (zie ook de toelichting op artikel 3, tweede lid). Degene die de inrichting drijft dient zich tot het uiterste in te spannen om de grenswaarde te halen. Het bevoegd gezag dient hierop toe te zien. Het begrip richtwaarde is beschreven in de memorie van toelichting (Kamerstukken II 1988/89, 21 163, nr. 3, blz. 48) bij het inmiddels tot wet verheven wetsvoorstel tot uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels inzake plannen en milieukwaliteitseisen. Richtwaarde is daarin omschreven als «het kwaliteitsniveau dat zoveel mogelijk moet worden bereikt of gehandhaafd. Met deze waarde moet rekening worden gehouden».

De genoemde eis inzake stikstofoxyden treedt op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip in werking. De reden hiervoor staat beschreven in de toelichting bij artikel 7, tweede lid, van deze amvb.

12. Overzicht implementatie van de EEG-richtlijnen

a. Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 8 juni 1989, nr. 89/369/EEG (PbEG L 163/32), ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging.

Per artikel, dan wel artikellid, wordt aangegeven op welke wijze de richtlijn in Nederland wordt uitgevoerd.

Artikel 1

De in dit artikel genoemde definities zijn nauwelijks overgenomen, omdat dit voor de uitvoering van de onderhavige richtlijn niet nodig bleek. De in de Nederlandse regelgeving gebezigde definities omvatten tezamen hetzelfde kader als de EEG-definities, zonder overigens gelijk-luidend te zijn. Een letterlijke omzetting van de definities zou binnen de context van de Nederlandse regelgeving terzake verwarring scheppen en overigens is een dergelijke omzetting niet noodzakelijk bij de implementatie van EEG-richtlijnen.

Artikel 2

Onder meer door middel van de voorschriften in het onderhavige besluit wordt voldaan aan artikel 2 van de EEG-richtlijn.

Artikel 3

eerste lid

De emissie-eisen maken deel uit van voorschrift 3 genoemd in bijlage A bij dit besluit en gelden krachtens artikel 2 van dit besluit. Op een aantal onderdelen zijn in het besluit extra voorwaarden aan het in werking hebben van een afvalstoffenverbrandingsinrichting gesteld (zie onderdeel 4 van deze toelichting omtrent de reikwijdte van de amvb).

Het stellen van de weergegeven extra eisen ontmoet uit het oogpunt van de betreffende EEG-richtlijn geen bezwaar, omdat de mogelijkheid hiertoe uitdrukkelijk in de overwegingen, in artikel 3, vierde lid, alsmede in de rechtsgrondslag van de richtlijn besloten ligt.

tweede en derde lid

Deze leden zijn niet overgenomen, omdat de Nederlandse eisen aan inrichtingen niet differentiëren naar capaciteit van de inrichting.

vierde lid

In voorschrift 3 genoemd in bijlage A bij dit besluit zijn, conform de uitnodiging hiertoe vervat in het onderhavige lid, emissie-eisen gesteld aan meer stoffen dan genoemd in artikel 3, eerste lid, van de EEG-richtlijn.

Artikel 4

eerste lid

Aan het eerste lid is uitvoering gegeven in voorschrift 2 genoemd in bijlage A bij dit besluit.

tweede lid

Aan het tweede lid is uitvoering gegeven in voorschrift 3 genoemd in bijlage A bij dit besluit.

derde lid

Dit lid is niet overgenomen, omdat het een facultatieve afwijkingsmogelijkheid betreft, waarvan in dit besluit geen gebruik wordt gemaakt.

vierde lid

Aan het vierde lid is wat betreft de (hoogte van de) schoorsteen uitvoering gegeven in voorschrift 1, onder d, genoemd in bijlage A bij dit besluit. Wat betreft het onderdeel geen «aan de grond significante luchtverontreiniging veroorzaken» wordt verwezen naar de toelichting op voorschrift 3 genoemd in bijlage A bij dit besluit.

Artikel 5

eerste lid

Aan dit lid is uitvoering gegeven in voorschrift 2 genoemd in bijlage A bij dit besluit door de term «ten minste».

tweede en derde lid

Aan het tweede en derde lid is uitvoering gegeven in voorschrift 3 genoemd in bijlage A bij dit besluit, met dien verstande dat de daar genoemde eisen op onderdelen stringenter zijn dan die ingevolge genoemde leden gelden.

vierde lid

Aan het vierde lid is uitvoering gegeven in de voorschriften 4 en 5 van bijlage A van het onderhavige besluit.

Artikel 6

eerste lid

Aan het eerste lid is uitvoering gegeven in de voorschriften 2, 3 en 4 genoemd in bijlage A bij dit besluit.

tweede lid

Aan het tweede lid is uitvoering gegeven in voorschrift 5.1 genoemd in bijlage A bij dit besluit.

derde lid

Aan het derde lid is uitvoering gegeven in voorschrift 4.3 genoemd in bijlage A bij dit besluit.

vierde lid en vijfde lid

Aan deze leden is uitvoering gegeven in artikel 5 van de amvb (ministeriële meetregeling). Metingen zonder monsterneming is niet mogelijk, vandaar dat het woord monsterneming niet in de tekst van de amvb terug te vinden is. Wat betreft de plaats van het meetpunt wordt verwezen naar voorschrift 1, onder e, van bijlage A. Een meetprogramma is het totaal van de meetresultaten en de schriftelijke weerslag in een rapport als bedoeld in voorschrift 4.3.

Artikel 7

Aan artikel 7 is uitvoering gegeven in voorschrift 1.b genoemd in bijlage A bij dit besluit.

Artikel 8

Aan artikel 8 is uitvoering gegeven in voorschrift 6 genoemd in bijlage A bij dit besluit.

Artikel 9

In dit voorschrift wordt voorzien in de Wet openbaarheid van bestuur.

Artikel 10

Aan de in artikel 10 neergelegde mogelijkheid tot afwijken van de voorschriften van de richtlijn wordt geen invulling gegeven (zie ook paragraaf 4 van deze toelichting).

Artikel 11

Aan artikel 11 is uitvoering gegeven doordat inrichtingen voor de verbranding van afvalstoffen via het vergunningstelsel onder het daaraan verbonden controle- en sanctieregime gebracht worden.

Artikel 12

eerste lid

Aan het eerste lid kan geen uitvoering worden gegeven, omdat de genoemde datum reeds is gepasseerd. Materieel voldoet Nederland reeds sinds de Richtlijn Verbranden 1989 aan de EEG-richtlijnen.

tweede lid

Aan het tweede lid wordt uitvoering gegeven zonder dat dit in een nader voorschrift wordt opgenomen.

b. Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 juni 1989, nr. 89/429/EEG (PbEG L 203/50), ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging.

Per artikel, dan wel artikellid, wordt aangegeven op welke wijze de richtlijn in Nederland wordt uitgevoerd.

Artikel 1

De in dit artikel genoemde definities zijn nauwelijks overgenomen, omdat dit voor de uitvoering van de onderhavige richtlijn niet nodig bleek. De in de Nederlandse regelgeving gebezigde definities omvatten tezamen hetzelfde kader als de EEG-definities zonder overigens gelijk-luidend te zijn. Een letterlijke omzetting van de definities zou binnen de context van de Nederlandse regelgeving terzake verwarring scheppen en overigens is een dergelijke omzetting niet noodzakelijk bij de implementatie van EEG-richtlijnen.

Artikel 2

Uit artikel 2, onderdeel a, kan worden afgeleid dat dezelfde bepalingen als die genoemd in Richtlijn 89/369/EEG gelden voor inrichtingen boven 6 ton per uur en wel uiterlijk met ingang van 1 december 1996. Aangezien in het onderhavige besluit geen onderscheid wordt gemaakt naar capaciteit van de inrichting, hetgeen is toegestaan blijkens de tekst van de EEG-richtlijnen, worden zoveel mogelijk eisen gelijkgesteld met die voor «nieuwe» inrichtingen, overeenkomstig de Richtlijn Verbranden 1989.

Daar waar conform bijlage B van deze voorschriften is afgeweken, is dit hetzij toegestaan dan wel is 1 december 1996 als uiterste datum genoemd.

Aan artikel 2 is aldus uitvoering gegeven in de voorschriften in bijlage B bij dit besluit.

Aangezien de overige eisen in deze richtlijn voornamelijk zijn toegesneden op inrichtingen met een capaciteit onder de 6 ton per uur, wordt in het onderstaande steeds waar nodig kort verwezen naar bijlage B.

Artikel 3

eerste en tweede lid

Aan deze leden wordt geen uitvoering gegeven, omdat voor kleine inrichtingen geen specifieke voorschriften in het besluit zijn opgenomen.

derde lid

Aan het derde lid is voor alle bestaande installaties als bedoeld in artikel 2, onder a, van de richtlijn uitvoering gegeven in bijlage B bij dit besluit door de bepalingen uit bijlage A, ook voorschrift 3, vrijwel integraal van toepassing te verklaren.

Artikel 4

eerste en tweede lid

Aan het eerste en tweede lid is uitvoering gegeven in de voorschriften genoemd in bijlage B bij dit besluit.

derde lid

Aan de in het derde lid neergelegde mogelijkheid tot afwijken van de voorschriften van de richtlijn wordt geen invulling gegeven.

Artikel 5

eerste lid

Aan dit lid is uitvoering gegeven in de voorschriften genoemd in bijlage B bij dit besluit.

tweede lid, onder a

Aan dit onderdeel is uitvoering gegeven in de voorschriften genoemd in bijlage B bij dit besluit.

tweede lid, onder b en c

Van de afwijkmogelijkheid voor kleinere inrichtingen is geen gebruik gemaakt.

derde lid

Dit lid verwijst naar artikel 6 dat uitsluitend geldt voor kleine inrichtingen. Van de afwijkmogelijkheid voor kleinere inrichtingen is geen gebruik gemaakt.

vierde lid

Dit lid verwijst naar artikel 6 dat uitsluitend geldt voor kleine inrichtingen. Van de afwijkmogelijkheid voor kleinere inrichtingen is geen gebruik gemaakt.

Artikel 6

Artikel 6 geldt uitsluitend voor kleine inrichtingen. Van de afwijkmogelijkheid voor kleinere inrichtingen is geen gebruik gemaakt.

Artikel 7

eerste en tweede lid

Aan deze leden is uitvoering gegeven in de voorschriften genoemd in bijlage B bij dit besluit. Voorschrift 6 is namelijk van overeenkomstige toepassing verklaard. Dit voorschrift is strikter dan het artikel 7 van de onderhavige EEG-richtlijn, hetgeen is toegestaan.

Artikel 8

In dit voorschrift wordt voorzien in de Wet openbaarheid van bestuur.

Artikel 9

Aan artikel 9 is uitvoering gegeven doordat inrichtingen voor de verbranding van afvalstoffen via het vergunningstelsel onder het daaraan verbonden controle- en sanctieregime gebracht worden.

Artikel 10

eerste lid

Aan het eerste lid kan geen uitvoering worden gegeven, omdat de genoemde datum reeds is gepasseerd. Materieel voldoet Nederland reeds sinds de Richtlijn Verbranden 1989 aan de EEG-richtlijnen.

tweede lid

Aan het tweede lid wordt uitvoering gegeven zonder dat dit in een nader voorschrift wordt opgenomen.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders